

'Zorgen verdwijnen zodra ik de kinderen zie'

Irene Janssen van kinderdagverblijf Tante Til in Hoofddorp maakte een sluiting mee, wisselde van groep en leverde uren in. Haar werklust heeft er niet onder geleden. 'Ik wil er wat leuks van blijven maken. De kinderen mogen hier niet de dupe van worden.'

'Ik heb alle soorten groepen gehad. Na acht jaar op een peuterspeelzaal te hebben gewerkt, ging ik aan de slag op een kinderdagverblijf waar ik zowel verticale als horizontale groepen had. Over wat het werken in de kinderopvang zo leuk maakt kan ik kort zijn. De kinderen. Zelfs na veertien jaar in dit vak blijven ze me verrassen met hun openheid, hun eerlijkheid. Stuk voor stuk zijn de kinderen even leuk.'

Anderhalf jaar geleden werkte ik op een vestiging waar het aantal aanmeldingen langzaam maar zeker terugliep tot het kinderdagverblijf, mede omdat het pand gesloopt moest worden, dicht moest en de kinderen overgingen naar een andere locatie. De directie besloot dat er van elke groep maar één leidster mee kon. Ik mocht mee. Mijn vaste collega, met wie ik goed kon samenwerken, moest naar de inval. Ik dacht: kijk nou toch naar de mensen, en niet alleen naar de cijfers. We voelden elkaar ontzettend goed aan, hadden aan een half woord genoeg. Ik ben nog naar mijn leidinggevende gestapt om te vragen of we niet bij elkaar konden blijven, maar nee. Van elke groep kon er maar één leidster mee, en daar bleef het bij.

Ik was niet blij, maar het had ook andersom kunnen zijn.

Dat ik invaller was geworden en

mijn collega wel mee had gekund. Ik had weg kunnen gaan, maar koos voor mezelf. In zo'n situatie moet je wel een beetje egoïstisch zijn. Het is jij eruit of ik, helaas.

Inmiddels werk ik met een collega met wie ik ook fijn samenwerk. Ik heb uren moeten inleveren, werk nu dagen van acht uur in plaats van negen, maar ik vind echt dat ik niks te klagen heb en sta positief op de groep. Niet iedereen kan dat even makkelijk. Maar ik wil er graag iets leuks van blijven maken, en ervoor zorgen dat de kinderen niet de dupe van dit alles zijn.

Thuis ben ik echt niet altijd even vrolijk. Ik vraag me wel eens af wat er gebeurt als ik er ooit uit lig en het later weer beter gaat in de kinderopvang. De kans is groot dat jongeren worden aangenomen, en ik als oudere moeilijk aan een baan kom. Maar die zorgen zijn op slag verdwenen zodra ik bij Tante Til binnenstap en de kinderen zie. Dat is een automatisme waarvan ik vind dat het bij dit werk hoort; dat je vrolijk wordt, als je de kinderen ziet. Het heeft geen zin om stil te staan bij elk kind dat bij ons weggaat. Ik doe dit werk voor de kinderen. Zij kunnen hier helemaal niks aan doen.'

Hoe doen zij dat?

Fluitend naar je werk, ondanks alles

Je vaste collega kwijtraken, uren inleveren, een sluiting meemaken en voortaan versnipperd over verschillende locaties werken: Irene, Harriët en Alida maakten het mee. En ze bleven houden van hun vak. Hoe houden zij het leuk in deze voor de kinderopvang onzekere tijd?

'Van kleinere groepen zie ik de voordelen'

Harriët de Haan werkte fulltime op een peutergroep van de Groningse kinderopvang Zonnewind

toen ze te horen

kreeg dat de crèche door een teruglopend aantal aanmeldingen dicht moest. Ze werkt nu op verschillende locaties, op verschillende groepen. Maar met plezier. 'Mijn werk is te leuk om bij alle vervelende ontwikkelingen stil te staan.'

'We hadden het natuurlijk zien aankomen. De groepen werden kleiner, en de babygroep werd geïntegreerd in de verticale groep die ook niet vol zat. Uiteindelijk werden er bijna geen kinderen meer aangemeld en moesten we van twee collega's afscheid nemen.

Een halfjaar geleden bracht onze unitmanager het slechte nieuws: als de zomervakantie begint, sluit Zonnewind zijn deuren. Ook al was het geen verrassing, het nieuws kwam hard aan. Vijf jaar werkte ik op Zonnewind en had ik als fulltimer een hechte band met de kinderen, hun ouders en mijn collega's. Voor hen was ik een constante factor; ik was er elke dag. Tegelijkertijd was ik blij met de duidelijkheid, dat we wisten: we gaan dicht. Werken in onzekerheid is niet prettig. Nu wist ik tenminste dat ik hier niet kon blijven.

Ik zag vooral de voordelen van het werken met de kleiner wordende groepen. Met acht of negen kinderen konden mijn collega en ik er veel gemakkelijker met de bolderkar op uit dan toen we een groep met vijftien kinderen hadden. Er was door de kleinere omvang ook meer rust op de groep. Het heeft geen zin om in negativisme te blijven hangen. Natuurlijk heb ik ook wel eens gemopperd. Maar niet op mijn werk. De kinderen geven me energie, wat er ook gebeurt. Dat is maar goed ook. Als pedagogisch medewerker heb je kwaliteit te bie-

“KINDEROPVANG IS DEFINITIEF DE KINDERSCHOENEN ONTGROEID”

VOLWASSEN GEWORDEN!

Terugblik op dertig jaar kinderopvang

Liesbeth Schreuder

NIEUW

Liesbeth Schreuder beëindigt in 2013 haar werkzame leven. Zij laat kinderdagverblijven, peuterspeelzalen en buitenschoolse opvang dit boekje na. Als cadeau aan de sector waarin zij met zoveel plezier heeft gewerkt. Vanuit haar persoonlijke visie kijkt zij in dit boekje terug op dertig jaar kinderopvang in Nederland. Haar conclusie: de kinderopvang is definitief de kinderschoenen ontgroeid. Kinderopvang is een basisvoorziening geworden, maar wel eentje waar je voor betaalt.

ISBN 9789085600626 | 56 pagina's | € 7,50

Bestel online op: www.swpbook.com/1670

Uitgaven van Uitgeverij SWP zijn verkrijgbaar in de boekhandel en te bestellen op onze website
Postbus 257 | 1000 AG Amsterdam | T. 020 330 72 00 | www.swpbook.com

Jouw opleiding niet compleet zonder KIDDO?
Studentenabonnement € 33,-

KIDDO

MELD JE AAN OP ONZE WEBSITE
WWW.KIDDO.NET
PEDAGOGISCH VAKBLAD VOOR
DE OPVANG VAN HET KIND

den. Kinderen willen leren, dus moet je in die behoefte blijven voorzien, of het aantal aanmeldingen nu terugloopt of niet. Ik heb gelukkig binnen de organisatie SKSG een nieuwe baan gekregen. Ik werk vijf dagen, verdeeld over verschillende locaties, over verschillende onderdelen van de kinderopvang, zoals de buitenschoolse opvang, het kinderdagverblijf en op kantoor. Hoewel ik even heb moeten wennen zie ik het ook als een verrijking en verdieping van mijn werk. En als ik zie dat het voor andere collega's nog de vraag is waar ze komen te werken, vind ik dat ik het getroffen heb. Ik ben een tevreden mens. De toekomst van de kinderopvang zie ik op den duur rooskleurig in, vooral als de regering gaat inzien dat investeren in kinderen een investering in de toekomst is.

Mijn eigen toekomst is nog wel even spannend. Er komt een nieuwe bezuinigingsronde. Ik hoop dat ik mag blijven, de SKSG is een fijne organisatie om voor te werken. Mokken en zorgen maken heeft geen enkele zin. Van het werken met kinderen blijf ik genieten.'

'Pas weg uit de kinderopvang als het echt moet'

Zolang het kinderdagverblijf nog open is, werkt Alida Roeders op de als enige overgebleven groep van Zonnewind in Groningen. Van een aantal collega's en heel wat kinderen heeft ze al afscheid moeten nemen en of ze na de sluiting nog werk heeft binnen de kinderopvangorganisatie SKSG, is de vraag. Toch kan ze zich geen leukere baan voorstellen.

'Met alle ontwikkelingen in de kinderopvang heb ik wel eens gedacht: ik ga iets heel anders doen. Maar steeds kom ik tot de conclusie dat ik er niet aan moet denken om de kinderopvang te verlaten.

Als ik al een ochtendhumeur heb, dan verdwijnt dat op slag zodra ik het kinderdagverblijf binnenstap en de kinderen spontaan hun verhalen beginnen te vertellen, me een knuffel geven. Heerlijk. Ik kan me ook geen baan in de zorg of op een kantoor voorstellen waar ik zoveel vrijheid heb als op een kinderdagverblijf. Heb ik zin om met de kinderen naar buiten te gaan, dan doe ik dat gewoon. Ik ga pas weg uit de kinderopvang als het echt móét.

Zonnewind is nog open tot de zomervakantie. Op sommige dagen hebben we elf kinderen, op woensdag maar één. De sluiting was te verwachten. Al een tijd kwamen er geen nieuwe kinderen meer bij en op de wachtlijst stond helemaal niemand. Toch had ik de schrik in de benen toen het nieuws bekend werd.

Vooraf omdat het zo'n leuk team was.

Thuis denk ik daar wel aan. Vooral omdat ik midden in het proces van afscheid nemen zit. Van collega's, van ouders, van kinderen. Kom ik wel weer in zo'n leuk, enthousiast team terecht, vraag ik me dan af. Of ik bedenk me dat het contact met ouders zo soepel verloopt, en dat ik dat op een nieuwe werkplek weer opnieuw moet opbouwen. Als ik tenminste ergens terecht kom. Ik sta op de mobiliteitslijst, wat betekent dat er een plek voor me wordt gezocht binnen de organisatie. Ook bestaat de kans dat er straks voor mij helemaal geen werk is.

Op mijn werk heb ik van die zorgen geen last. Als ik binnenstap, denk ik er niet meer aan. Dat gaat vanzelf. Mijn werk is te leuk om in gezelschap van de kinderen bij alle ontwikkelingen stil te staan. Ik durf dan ook te stellen dat ik nog steeds met plezier naar mijn werk ga. Het werken met de kinderen is onveranderd leuk. De groep is klein, maar daardoor kan ik meer met ze doen. Ik vind het ontzettend jammer dat de overheid bezuinigt op juist de kinderopvang. Sommige kinderen krijgen op het kinderdagverblijf meer aangeboden dan thuis. Zo ligt Zonnewind in een wijk met veel flats, waar kinderen weinig buiten komen. Hier kunnen ze in een grote tuin spelen en zich op die manier breder ontwikkelen. Aan het einde van de dag willen ze soms liever niet meer naar huis. Nou, dan weet je dat we hier goed bezig zijn.'

